

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.150/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év szeptember hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A hivatali visszaélés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 17.B.1558/2013/12. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. február 12-én kihirdetett 17.B.1558/2013/12. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntetében (2012. évi C. törvény 305.§ c) pont).

Ezért őt halmazati büntetésül 400 napi tétel, az egy napi tétel összege 1000 Ft, összesen 400.000 Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.397/2014/1. számú átiratában az ügy elbírálására tanácsülés tartását indítványozta azzal, hogy a nyilvános ülés tartása esetén azon nem kíván részt venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal a megjegyzéssel, hogy a pénzbüntetés jogalapjaként helytelen a 82.§ (2) bekezdés d) pontja és a (3) bekezdés feltüntetése, azt a 33.§ (4) bekezdésére kell helyesbíteni.

A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában kifogásolta a bizonyítási indítvány elutasítását és bizonyítás felvételének keretében indítványozta a NAV megkeresését tanú1 adóbevallásának beszerzése végett.

Kifogásolta továbbá a büntetőügyben keletkezett szembesítési jegyzőkönyv beszerzésének elutasítását. Ezen 2012. január 4-én készült jegyzőkönyvben tanú1 azt nyilatkozta, hogy nem állnak egymással haragban, mindenben megegyeztek.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azért napolta el a tárgyalást, hogy a NAV-tól tanút hallgasson meg arra hogyan működik az informatikai rendszer. Ehelyett az eljárás későbbi szakaszában nem releváns írásos beszámolót kért. Ha a megfelelő számítógépes rendszerről meghallgatta volna a tanút, kiderült volna az, hogy minden vádlotti lekérdezésnek életszerű indoka volt.

A fenti kifogások és sérelem kapcsán tárgyalás tartását indítványozta.

Hangsúlyozta, hogy a tanú1-gyel kapcsolatos lekérdezésekre az ő kérésére került sor, még meghatalmazása is volt a vádlottnak az adóbevallás javítására. Mindez cáfolja Tanú1 azon állítását, hogy rossz viszony volt közöttük. Ez az ügy tanú1 bosszúja, amit igazol az is, hogy a feljelentést csak 2012 évben tették meg a tanú1 elleni büntetőeljárás megindulása után.

Tanú2 és a Bt.-re vonatkozó rendelkezések kapcsán azt hangsúlyozta, hogy hatáskör túllépés, célzatosság, jogtalan előny szerzése, jogtalan hátrány okozása nem áll fenn. A jogtalan előnyt és a jogtalan hátrányt illetően annak mibenlétét sem a vád, sem a perbeszéd nem tartalmazta, így nincs törvényes vád. A lekérdezések jellege a célzatot nem támasztja alá.

A fellebbezés indokolásához csatolt mellékletek a 2012. január 4-i szembesítési jegyzőkönyvet, az APEH végzését, tanú3 és tanú4 nyilatkozatait és az APEH Oktatási Intézet folyószámla rendszerének rövid bemutatását tartalmazzák.

A nyilvános ülésen a vádlott védője csatolta a NAV megkeresésükre adott válaszát a meghatalmazással kapcsolatban és fenntartotta a fellebbezés indokolásában leírt bizonyítási indítványát és tárgyalás tartását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy az adatokat megnézte, nem volt ártó szándéka és a férjének szeretett volna segíteni.

Az ítéletábra a vádlott és a védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, köztük a kiemelt ügyre vonatkozó szabályokat is.

A védő bizonyítási indítványának, a szembesítési jegyzőkönyv beszerzése kivételével helyt adott. Megkereste a NAV-ot tanú1 tekintetében az adóbevallás javítására, a meghatalmazásra és az informatikai rendszer működésére, majd az e körben további iratok beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványt a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megfelelően elutasította, megindokolta, okfejtésével az ítéletábra is egyetértett.

A másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványt illetően az ítéletábra szükségtelennek ítélte tanú3 és tanú4 tanúkénti meghallgatását arra, hogy a vádlott mikor ismerte meg tanú3-at. A tanú1 ellen garázdaság vétsége miatt folyamatban levő eljárásban tanú3 sértett volt, így ő érdektelen tanúnak nem mondható, tőle elfogulatlan vallomás nem várható.

Az informatikai rendszer kapcsán az ítéletábra nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a vádlott milyen informatikai rendszert (Orade vagy KEH) használt, hanem annak, hogy a vádlott olyan adatokhoz jutott hozzá, amelyek megismerésére nem volt jogosult. Az elsőfokú bíróság írásbeli megkeresése és az arra adott válasz elegendő bizonyítékkal szolgált.

Az ítélet tábla ezért a védő tárgyalás tartására irányuló kérelmét és további bizonyítási indítványát elutasította.

Nem értett egyet az ítélet tábla a védő azon felvetésével sem, hogy a vád nem törvényes. A vádirat 2. oldal 5. bekezdése tartalmazza a jogtalan előny és a jogtalan hátrány mibenlétét, miként az elsőfokú ügyészi perbeszédben elhangzottak is.

Az elsőfokú bíróság a megfelelő körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. Következésképp ez a tényállás a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. A rendelkezésre álló bizonyítékokat, így a vádlott védekezését, a tanúk vallomását és az okirati bizonyítékokat iratszerűen ismertetve számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva törvényesen alapozta a tényállást a vádlott védekezéssel szemben tanú1 és tanú2 tanúk vallomására, az azt alátámasztó NAV válaszra és az egyéb okirati bizonyítékokra.

Életszerű indokát adta annak, hogy a házassági bontóper és a gyermektartásdíj megállapítása iránti per során a vádlott érdekét szolgálta, hogy férje és férje élettársa anyagi helyzetét teljes egészében megismerje. Ezen információ felhasználhatósága független attól, hogy a bontóper közös megegyezéssel zárult vagy sem, illetve, hogy a felek között milyen volt a viszony.

Ezt a következtetést támasztja alá az a tény is, hogy a lekérdezések dátumok szerint e bontóperi eljárás időszakára esnek, illetve tanú2 2010. október 28.-i azon felhívására, hogy fejezze be az adatai utáni kutatgatást, mert ez jogellenes, a vádlott - általa is elismerten - azt válaszolta, hogy „rendben”.

Igazolást egyértelműen csak az augusztusi iktatású meghatalmazás nyert, a vádirati időszakban keletkezett meghatalmazás minden kétséget kizáróan nem került elő. De, ha lett volna is a bevallás javítására szóló meghatalmazás, az csak a javításra és nem a lekérdezésre szólt. Megjegyzendő, hogy amennyiben a tanú1-re vonatkozó lekérdezések az ő kérésére történtek volna, az is bűncselekménynek minősül azzal, hogy tanú1 felbújtóként, a vádlott tettesként vett volna részt.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

Helyesen alkalmazta az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvényt, mivel a büntetési tétel, a pénzbüntetés alkalmazhatósága, a napi tételek számának egyezősége mellett az egy napi tétel összege kedvezőbb, mint az elkövetéskor hatályos Btk.-ban.

Törvényes a cselekmények minősítése, a jogi indokolás pedig megfelel a hatályos bírói gyakorlatnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul felsorolta és súlyúknak megfelelően értékelte.

Az alkalmazott szankció arányos, megfelel a büntetési céloknak is.

A pénzbüntetés kiszabásánál a Btk. 50.§ (1) és (3) bekezdésére való hivatkozás helyes azzal a főügyészi indítványban is kifogásolt kiegészítéssel, hogy nem a Btk. 82.§ (1), (2) bekezdés d) pontja és (3) bekezdése, az ún. enyhítő szakasz, hanem a Btk. 33.§ (4) bekezdése ad törvényes alapot a három évi szabadságvesztésnél nem súlyosabb büntetési tételű cselekménynél a pénzbüntetés kiszabására.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott halmazati büntetés a Btk. 81.§ (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság rendelkezései a járulékos kérdések tekintetében is törvényesek.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év szeptember hó 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

sk. előadó bíró

dr. Magócsi István

bíró

A Fővárosi Törvényszék 17.B.1558/2013/12. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.150/2014/6. számú végzése folytán 2014. év szeptember hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év szeptember hó 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő

a tanács elnöke